

Arrest

nr. 104 290 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat William VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt :

*"In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid...(1)
de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie2)
wordt aan F. A.
geboren te (...) / op (...) van Bangladesh nationaliteit,
het bevel gegeven om uiterlijk op 02.11.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het
grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,
Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal
Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij beschikt over de
documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).*

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk aan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 25.11.2008. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.01.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek en van het redelijkheidsbeginsel. Verder in zijn betoog haalt hij het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Hij licht het middel toe als volgt :

"Bij beslissing van 19 september 2011 werd de aanvraag van Verzoeker tot regularisatie op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aan Verzoeker betekend op 3 oktober 2012.

In een dergelijk geval beschikt de vreemdeling over een termijn van 30 dagen na kennisgeving om hiertegen beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt, en een beroepsprocedure tegen deze beslissing is momenteel lopende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Nochtans leverde de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 13 af waarbij Verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

Indien de wetgever in de mogelijkheid voorziet om een beslissing houdende afwijzing van een regularisatieaanvraag op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet aan te vechten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dan verzet de zorgvuldigheidsplicht vervat in art. 1382 BW alsook het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur er zich tegen dat Verzoeker tijdens de beroepsprocedure het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Zoals het Hof van Cassatie in zijn arrest van 7 maart 1963 oordeelde (Cass. 7 maart 1963, Pas., 1963, I, 744, conclusie W.J. Ganshof Van Der Meersch): "De machten welke de wet aan de administratie in het algemeen belang toekent stellen haar niet vrij van de verplichting van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt." Zo is elk overheidsoptreden toetsbaar aan art. 1382 B. Ook in de rechtspraak van de Raad van State heeft het beginsel van de zorgvuldigheid een vaste stek verworven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient zich eerst uit te spreken over het beroep tegen de beslissing houdende afwijzing van een regularisatieaanvraag op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet vooraleer de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan Verzoeker het bevel kan geven om het grondgebied te verlaten.

Er kan niet worden verwacht van Verzoeker dat hij het grondgebied verlaat om naar zijn herkomstland terug te keren terwijl er nog een onderzoek hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Door verlating van het Belgisch grondgebied verliest Verzoeker immers het belang om de beroepsprocedure tegen de beslissing houdende afwijzing van een regularisatieaanvraag op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet verder te zetten.

Het bestaan alsook de uitvoering van de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie impliceert een inbreuk op art. 1382 BW. Bovendien gaat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in tegen het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Verzoekers grief komt er in wezen op neer dat hem ten onrechte een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl nog in een beroepsmogelijkheid was voorzien tegen de ook in zijn hoofd genomen beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd afgewezen. Daargelaten de vraag of artikel 1382 van het BW in de huidige procedure dienstig kan worden aangevoerd maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet mocht overgaan tot het afleveren van het aangevochten bevel. Verzoeker vecht de concrete motieven van de aangevochten akte op geen enkele wijze aan. De beide beslissingen waarvan verzoeker gewag maakt – de beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten- werden hem op hetzelfde ogenblik ter kennis

gebracht, op 3 oktober 2012, en verzoeker heeft tegen beide akten een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nog los van de vaststelling dat de verwerende partij op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen niet kon weten of verzoeker ertegen een beroep zou indienen, lijkt verzoeker voorbij te gaan aan het vermoeden van wettigheid dat aan administratieve rechtshandelingen kleeft en waardoor zij zonder meer uitvoerbare kracht krijgen voor zover ertegen geen beroep met schorsende werking werd ingesteld. Voorts, en vooral ontbeert verzoeker belang bij het aangevoerde middel: zijn uitgangspunt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij het grondgebied verlaat om naar zijn herkomstland terug te keren terwijl er nog een onderzoek hangende is voor de Raad over de beslissing over zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is achterhaald, nu de Raad bij arrest nr. 104 289 van 31 mei 2013 verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 19 september 2012 aangaande zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft verworpen.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker is afkomstig uit Bangladesh en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 13quinquies af waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginstelen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,131).

Het werd bovendien door het Hof bevestigd dat handelingen binnen de draagwijdte van art. 3 EVRM kunnen vallen, ook al laten zij geen medisch vaststelbare fysieke of psychologische letsels na. Zelfs in de meest moeilijke omstandigheden, zoals de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad, verbiedt art. 3 EVRM in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,145).

Een staat die uitlevert of uitzet kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alsnog verantwoordelijk zijn voor een schending van art. 3 EVRM en dit wegens de (politieke) situatie in het land waarheen uitgewezen of waaraan uitgeleverd wordt (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197). Men

spreekt ter zake over de "extra-territoriale werking" of de "externe universaliteit" of nog de "reflexwerking" van art. 3 EVRM.

De Commissie neemt sinds geruime tijd aan dat de uitlevering of uitzending een schending van art. 3 EVRM kan opleveren indien er ernstige en gerechtvaardigde redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling in het land waarheen hij wordt uitgezet of waaraan hij wordt uitgeleverd, aan foltering of mensonterende behandeling zal worden blootgesteld. Deze vaste Commissierechtspraak werd door het Hof bevestigd in het arrest

Soering v. United Kingdom (1989) (mbt uitlevering) en in het arrest *Cruz Varas and Others v. Sweden* (1991) (mbt uitzetting) (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004,197).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Bangladesh trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Bangladesh is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Bangladesh gedetailleerd wordt beschreven:

- "BANGLADESH: STUDENT ACTIVISTS AT RISK OF TORTURE" (<http://WWW.AMNESTY.ORG/EN/LIBRARY/INFO/ASA13/001/2012/EN>)

Citaat:

"Two student opposition activists in Bangladesh, Al Mukaddas and Mohammad Waliullah, have been missing since 4 February. Eyewitnesses saw them being detained by Rapid Action Battalion (RAB) and the Detective Branch (DB) of the Bangladesh Police in Savar, north of the capital, Dhaka. The RAB have denied holding them, with no credible explanation to counter the eyewitness accounts. The men are at risk of torture and extrajudicial execution."

- "TORTURE VIDEO SHOWS NEED TO PROTECT BANGLADESHIS CROSSING INDIA/BANGLADESH BORDER" ([HTTP :/WWW. AM NESTY.ORG/EN/FO R- MEDIA/PRESS-RELEASES/TORTURE-VIDEO-SHOWS-NEED-PROTECT- BANGLADESHIS-CROSSING-INDIABANGLADESH-BORD](http://WWW.AMNESTY.ORG/EN/FO R- MEDIA/PRESS-RELEASES/TORTURE-VIDEO-SHOWS-NEED-PROTECT-BANGLADESHIS-CROSSING-INDIABANGLADESH-BORD))

Citaat:

"The suspension of eight guards of India's Border Security Force (BSF) for torturing a Bangladeshi caught on the border is not a sign that human rights violations are being addressed, Amnesty International said today.

"This incident of apparent torture is only the tip of the iceberg - dozens of Bangladeshis are believed to be tortured or ill-treated after being picked up by Indian border security guards every month," said Abbas Faiz, Amnesty International's Bangladesh Researcher.

"That eight Indian guards have been suspended is not in itself a sign that BSF officials are on the look out to address human rights violations - these guards were suspended only after the video footage was aired by Indian TV, embarrassing the BSF.

"Many such incidents take place with no action taken against the Indian border guards because the victims do not dare to speak out for fear of repercussions," "Many of the people who cross this border have families on both sides. The Bangladeshi government has lodged a complaint with the Government of India but this should not be the end of the story - Bangladesh must keep the pressure on India to take decisive steps to protect Bangladeshi citizens, and prevent such incidents recurring," said Abbas Faiz. "

- "BANGLADESH: CRIMES UNSEEN: EXTRAJUDICIAL EXECUTIONS IN BANGLADESH" (<http://WWW.AMNESTY.ORG/EN/LIBRARY/INFO/ASA13/005/2011/EN>)

Citaat:

Hardly a week goes by in Bangladesh without people being shot in Rapid Action Battalion (RAB) operations. RAB is a special police force, created to combat criminal gang activity. But since its inception in 2004, RAB has been implicated in the unlawful killing of at least 700 people. In this document Amnesty International calls on the authorities to set up an independent and impartial body to thoroughly investigate allegations of RAB abuses.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar zijn land van oorsprong er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

Bovenstaande beschrijving toont bovendien duidelijk en ontegensprekelijk aan dat Verzoeker niet kan betrouwen op de autoriteiten van het land van herkomst voor het bekomen van de nodige bescherming daar deze in gebreke blijven om de eigen bevolking de minimum bescherming te verlenen verstrekt door art. 3 EVRM.

Door uitvoering van de bestreden beslissing zou verzoeker worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van oorsprong.

Het lijdt immers geen twiifel dat bij een terugkeer naar het land van oorsprong, verzoeker minstens zal te lijden hebben onder zowel puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden, hetgeen voldoende is om te spreken van een onmenselijke en/of vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Bovendien bestaat er een ernstig en reëel risico op foltering van verzoeker.

Het moet worden onderstreept dat verzoeker wordt blootgesteld aan een ernstige vorm van lijden. Daarbij zal het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Bovendien overstijgt de mishandeling een zekere minimumdrempel. De bedreigingen waaraan verzoeker wordt blootgesteld in het land van oorsprong zijn, zoals blijkt uit hoger geciteerde tekst, voldoende echt en onmiddellijk, zodat er sprake is van een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Bijgevolg impliceert de uitvoering van de bestreden beslissing een duidelijke en manifeste schending van art. 3 EVRM.

Om bovenstaande redenen dient de bestreden beslissing waarbij verzoeker het bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten nietig te worden verklaard."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoeker moet er dus blij van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over artikel 3 van het EVRM, waarna hij wijst op de algemene toestand in zijn land van herkomst, met name Bangladesh. Hij staft deze algemene toestand met een aantal internetartikelen van 'Amnesty International', maar maakt daarmee geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Daarenboven stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, aangaande de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 25 november 2008, bij arrest nr. 28495 onder andere vastgesteld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aannemelijk had gemaakt. Met een verwijzing naar algemene, niet op zichzelf betrokken informatie brengt hij geen concrete gegevens bij die thans wel op een risico op foltering of mensonterende behandeling zouden kunnen wijzen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS